

Aleksis

Tapautui Verometsässä

Kuulu ruotsalainen elokuvaohjaaja Ingmar Bergman on lähtenyt kotimaastaan kyllästyneenä 139 prosentin verotukseen ja byrokratiaan. "Odottakaas pirut, palaamme asiaan seuraavassa näytelmässäni", hän oli uhannut lähtiessään.

Nyt olisi Etykin kolmannen korin hengessä oiva mahdollisuus vaatia Bergmania tulemaan Suomeen vastineeksi poikkinaidulle Jörn Donnerille. Täällä Bergmanille olisi jo valmista aineistoa näytelmäänsä varten, vaikkapa seuraava eläinsatu:

Olipa kerran verokarhu, joka työnsä puolesta joutui matkustelemaan ympäri Verometsää. Päivänä muutamana hän oli matkalla metsän pohjoislaidasta takaisin luolalleen, kun polulla tuli vastaan isokokoinen Verokettu, joka oli käynyt tyhjentämässä mehiläisten hunajavaraston ja oli hyvässä nousuhumalassa. Tuostapa rohkaistuneena Verokettu astui poikittain polulle ja alkoi rähistä.

"Mihin sinä olet pannut minun veromarkkani? Hän tiukkasi huojahdellen.

"Enhän minä niitä mihinkään, minähän teen vain työtäni", örähteli totinen verokarhu.

"Kyllä sinä ne jonnekin olet vienyt", Verokettu penäsi jääripäisesti ja tempaisi Verokarhun otsakarvat silmille. Verokarhu ei osannut sanoa mitään vaan lähti tallustelemaan polkua eteenpäin.

Vasta myöhemmin hän tuli kertoneeksi Veroketun hävyttömyydestä muille karhuille, jotka kauhistelivat tapausta ja pudis-

telivat päätään. "Sinun pitää vaatia Verokettua pyytämään anteeksi, eihän se menettele että Verokarhulle nauretaan", eläimet sanoivat.

Verokarhu ei oikein tiennyt mitä nauraminen on, mutta koska arveli sen olevan jotain ikävää, hän suostui karhujen esitykseen, vaati Verokettua pyytämään anteeksi tai todistamaan sanansa.

Mutta änkyrä verokettu, joka oli taas käynyt mesimättäällä, ei suostunutkaan anteeksipyyntöön. Ja niin hänet haastettiin eläinten raatiin todistamaan sanansa. Kettu mietti ja mietti, miten tilanteesta selviäisi, ja lopulta hänellä sytytti. Raadin istuntoa edeltävänä yönä hän hiipi mättäällä kuorsaavan verokarhun luo ja tuikkasi sinipunaisen setelin tämän ammottavaan kitaan.

Aamunkoitteessa karhun vielä nukkuessa Verokettu kutsui kaikki eläimet paikalle, nosti kauhean äläkän ja osoitteli Verokarhua: "Katsokaa nyt, kuka on syönyt meidän verorahamme. Verokarhullahan näkyy vieläkin setelinkulma suupielessä". Eläinten joukosta alkoi kuulua supatusta, joka pikkuhiljaa voimeni murahteluksi ja lopulta kauheaksi ärinäksi. "Verokarhu on vienyt meidän markkamme, meidät on ryöstetty", eläimet karjuivat yhteen ääneen. Kauheasti irvistellen ja möristen ne sitten ajoivat vielä unentokkuraisen ja pöllähtäneen Verokarhu-rievun Ruotsiin.

Näin siis paha Verokarhu sai palkkansa ja viekas Verokettu veronpalautuksia.

Sen pituinen se.